

นวนิยายเรื่องแรก
โดย ผู้เขียน เด็กปอเนาะ

หมู่บ้านชรา
Kampung
Tua

อนุสรณ์ มาราสา
Anusorn Marasa

การอ่านคือฤดูกาลที่ไม่เคยเจียบเหงา

นวนิยาย

หมู่บ้านชรา Kampung Tua

พิมพ์ครั้งที่ 2 พฤศจิกายน 2568

ISBN (E-Book) 978-616-95027-0-8

บรรณาธิการ ประสานต์ พรหมทอง

ผู้ประพันธ์ อนุสรณ์ มาราสา

พิสูจน์อักษร อุทัยดิษฐ์ มาราสา

ออกแบบปก โรสมาลิน คงดี

จัดทำและจัดจำหน่าย สำนักพิมพ์ บลูเบิร์ด

50 หมู่ที่ 11 ต.ฉลุง อ.เมือง จ.สตูล 91140

โทรศัพท์ 074 799245

ราคา 120 บาท

คำนำผู้เขียน

นวนิยาย หมู่บ้านชรา หนังสือเล่มแรกที่เขียน
หลังจากฝึกเรื่องสั้นได้สักระยะหนึ่ง

แน่นอนว่า ไม่มีผลงานชิ้นใดที่มีความ
สมบูรณ์เพียบพร้อม นวนิยายเล่มนี้ของผู้เขียนก็
ไม่มีข้อยกเว้น

ในการพิมพ์ครั้งนี้ ถือเป็นการย้อน
ภาพรวมการเขียนหนังสือกลับไป เมื่อพบสิ่ง
บกพร่องที่แก้ไขได้ก็จะทำ แต่จะไม่เกี่ยวข้องเป็น
โครงเรื่องหลัก

หากผู้อ่านได้อ่านเล่มแรกแล้ว เห็น
บรรยากาศและความแตกต่างก็ถือว่าผู้เขียนได้ไป
ทำการปรับปรุงตรงนั้น เพื่อให้งานมีความสมบูรณ์
เพิ่มขึ้น

อนุสรณ์ มาราสา

18 พ.ย. 2568

บ้านริมคลอง จังหวัดสตูล

สารบัญ

คำนำ	3
คืนวันศุกร์	6
ชายเฒ่าที่หมู่บ้านชรา	23
สาวโรงงานคนใหม่	34
ยังคงอยู่ แต่มองไม่เห็น	76
สายลมบนถนนสายเก่า	95
รอยต่อของหมู่บ้าน	108
ทุ่งน่ายามาร์เก็ด	122
วิถีนักสู้	133
หมู่บ้านในกาลเวลา	142
หมายเหตุคำ	160
ประวัติผู้เขียน	161

1.

คืนวันศุกร์

ดวงจันทร์ซ่อนตัวในคลื่นเมฆก้อนใหญ่เคลื่อน
ช้า ๆ ทางฝั่งทะเลอันดามัน

สะอาดขับรถเข้าหมู่บ้านที่มองเห็นแสง
ไฟรับแวมอยู่แต่ไกล ไฟฟ้าจากยอดเสาส่องบน
พื้นค่อย ๆ หายลับสายตา

ดวงไฟเหนือบันไดส่องสว่างตรงด้านหน้า
บ้านมองเหมือนเนินควนสีดำวางอยู่ข้างหลัง
บรรยากาศเงียบสงบไม่ได้ยินสำเนียงใด ๆ เลยแม้
แมลงตัวเล็ก ๆ เกาะตามพื้นหญ้า

นกฮูกตัวหนึ่งขานขึ้น ขณะที่หนุ่มใหญ่
ย่างเท้าขึ้นบันไดบ้าน เสียงมันน่าจะดังมาจากต้น
ขนุนหรือต้นมะม่วงหลังบ้าน เขาไม่เคยได้ยินเสียง
นกชนิดนี้นานแล้ว

เขาพลิกข้อมือดูนาฬิกาด้วยความเคยชิน
ทั้งที่รู้ว่าเข็มชี้อยู่ที่เลขใด ก็หาได้มีความสำคัญ
หมู่บ้านขรา 6 อนุสรณ์ มาราสา

อะไรรักเป็นยามดักดานอยู่ในโรงงาน อีกทั้งคงไม่
ทำให้ชีวิตดีขึ้นกว่านี้อีก มีประโยชน์ให้รับรู้ตอน
ออกไปทำงานและกลับบ้านตรงเวลาเท่านั้น

“ตีหนึ่งห้านาที” เขาพูดกับนาฬิกา

อาศัยไฟหน้าบ้านส่องลอดช่องลม
มองเห็นข้าวของเป็นรูปเงาพราเลือน ไทรัทศน์บน
ชั้นวางกลาย เป็นก้อนสีเหลี่ยมสีดำเหมือนตัว
ประหลาดนอนหลับ แต่ก็พร้อมลุกขึ้นสำแดงเดช
เสมอเมื่อกระแสไฟหล่อเลี้ยง

สะอาดเดินไปหยิบผ้าห่มให้ลูกสาวที่รุ่น
ไปกองอยู่ปลายเท้าให้อยู่ในสภาพเรียบร้อยก่อนที่
จะเดินเข้าห้องนอนตรงกันข้าม

เปิดคอมไฟเหนือเตียงนอนให้ส่องแสง
นวลในห้องแคบ ๆ นางมารีเยนอนหลับสนิทอยู่
บนเตียง คงจะเหน็ดเหนื่อยมาจากโรงงาน ถึงบ้าน
ล้มตัวนอนจนลืมกางมุ้งเช่นเคย

นางมารีเยนอนตะแคงอวดตะโพกเป็น
เนิ่นนูน ผ้าปาเต๊ะผืนเดียวที่ห่มร่างร่นขึ้นจนเห็น

ซาอ่อน ไม่มีเสียงเชิญชวนสักคำ คลื่นอารมณ์ร่ว
ขึ้นได้ง่าย ๆ เขาปิดไฟเหนือเตียง ก่อนที่จะล้มตัว
นอนเงยบเขยิบใกล้คู่ชีวิต ขยับพลิกตัวทาง
เดียวกัน เขายื่นมือวางบนตะโพกนาง สัญญาณที่
เคยใช้ได้ผล พอล่วงนานวันคล้ายสะกิดต่อไม่ไว้
หัวใจ นางเหวี่ยงมือโดนตัวแรง ๆ แทนคำพูด
ปฏิเสธทันใด

หนุ่มใหญ่ถอนใจ มองหลังคากระเบื้อง
เป็นเงาสีดำรางๆ ชีวิตคล้ายคนเดินหลงทางในทุ่ง
ใหญ่เดินหาทางออกเคว้งคว้าง รวากับคนไม่รู้จัก
ทิศเหนือทิศใต้

ข้างหน้าโน้นเห็นดวงดาวกะพริบแสง
จุดเล็ก ๆ สีขาวแต่มีกลางม่านสีดำสนิท นั่นอาจจะ
เป็นทางออกจากทุ่งทรมานที่กำลังเผชิญหน้า ทว่า
เส้นทางช่างยาวไกลสุดปลายขอบฟ้า

หนุ่มใหญ่เดินเรื่อยไปไม่รู้เหน็ดเหนื่อย ไม่
รู้ว่าเวลาผ่านนานแค่ไหน กระทั่งเดินเข้าสู่ป่ารก
ทึบแห่งหนึ่ง มีมวลหมอกขาวลอยอบอวลระหว่าง

ต้นไม้ ราวมานสีขาวคอยห่มคลุมป่าไม้สีเขียว
ตลอดเวลา ดาวเล็ก ๆ ส่องแสงมาจากป่าแห่งนี้
เอง กระมัง

สะอาดเดินถึงสวนยางพาราที่มีขนาด
กว้างหลายสิบไร่แห่งหนึ่ง ต้นยางยืนต้นเรียงราย
ใบสีเขียวให้ความร่มเย็น กระทั่งเดินถึงขนำเล็ก ๆ
หลังหนึ่ง หลังคามุงจาก มีบ่อน้ำ ด้านข้าง คุ่น ๆ
ว่าเคยอยู่มาแล้วครั้งหนึ่ง มองดูตัวเองด้วยความ
แปลกใจที่สวมใส่เสื้อผ้าชุดเก่า ๆ มีกลิ่นยางแห้ง
ติดตัว เดินไปไหน กลิ่นก็จะตามตัวตลอดเวลา

“กลิ่นขี้ยาง นี่มันสวนยางนี่หว่า...” หนุ่ม
ใหญ่ แว่วเสียงตนเองคราง ตัวเขากับเมียเป็นคน
กรีดยางหรืออาชีพยามโรงงานเป็นเพียงความฝัน
เท่านั้น

“จะทำกับข้าวเรียบร้อยแล้ว อาบน้ำหรือ
กินข้าวก่อนดีล่ะ” แว่วได้ยินเสียงมารีเย่ดังจาก
ขนำหลังน้อยในสวนยาง

กัมมองดูตนเองอีกครั้ง นอกจากสวมใส่
เสื้อผ้าสำหรับกรีดยาง มือยังถือมีดค้างอยู่ เสียง
นางมารีเยะช่วยยืนยันให้มั่นใจ เขากำลังอยู่ในสวน
แห่งหนึ่ง

เขาก้าวเท้าขึ้นบนขนานอย่างรีบเร่งเห็น
นางนั่งอยู่ในครัว พอกรีดยางเสร็จในเวลาเช้าตรู่
นางก็เตรียมสำหรับข้าวเสร็จเรียบร้อยพร้อมกัน
เสมอ

“ว่ายังไงล่ะ”นางมองหน้า คอยฟังคำตอบ
คว้นไฟจากบริเวณก้อนเสา ลอยกรุ่นออกจาก
ห้องครัวเล็ก ๆ ปนกับหมอกสีขาวข้างนอก

“ไม่ทั้งสองอย่างเลย...” เขาบอกยิ้มพร้อม
รอยยิ้ม

“เอ๊ะ...”

“เอ๊ะ...” ดวงตากกลมโตของนางมารีเยะ
เบิกขึ้นด้วย ความสงสัย เขาเดินไปนั่งข้างหลัง ใต้
แขนโอบร่างหอมกรุ่นไว้อย่างนุ่มนวล นางหัวเราะ
คิกอารมณ์ดี

“เก็บน้ำยางไม่ไหว ไม่รู้ด้วยนะ...” เขานึกถึงต้นยางหลายร้อยต้น ที่ลูกขึ้นกรีดตั้งแต่ตอนตีสาม เป็นงานหนักและเหนื่อยตามที่นางว่า ในเมื่อมีคนคอยให้กำลังใจ ความเหน็ดเหนื่อยหายไปง่าย ๆ เช่นเดียวกัน

สะอาดจ้องดวงตานางมารียะ ราวจะมองให้ถึงจิตใจเบื้องลึก อยากรู้ว่านางรักเขามากน้อยแค่ไหน รักมากพอหรือไม่ที่จะคอยเป็นกำลังใจให้เขาอีกหลายปีได้หรือไม่

เขาไม่อาจรู้คำตอบเหล่านั้นได้หรอก รู้อย่างเดียวเวลานี้เขามีความสุขมากเหลือเกิน ขำขัน้อยกลางสวนยางที่เคยฝันร่วมกันว่า อยากมีลูกสักคนหรือสองคน เพื่อให้ชีวิตครอบครัวสมบูรณ์ขึ้นตอยแก่เผ่าคงจะไม่เปลี่ยนแปลง ถ้าเก็บเงินได้มากพอแล้ว จะซื้อสวนยางสักแปลงหนึ่ง จ้างให้คนอื่นกรีดแทน เตรียมตัววัยชราที่ร่างกายทำงานหนักไม่ไหวอีก

ห้วงเวลาเดียวกัน เสียงกุกกัก กุกกัก ดัง
จากในครัว อาจเป็นสัตว์จำพวกนก หนู ค้างคาว
บินลอดช่องลมมาก็ได้ หรือแมวขี้ขโมยจากบ้าน
อื่นย่องเข้ามาเศษอาหารในครัวมันคงระวัง
ตัวอย่างที่สุดแล้ว แต่ยังไม่แคล้วสะดุดอะไร
บางอย่าง

หนุ่มใหญ่แว่วได้ยินเสียงนั้น ทำให้หลุด
กลับออกจากภวังค์ ความทรงจำแห่งความสุข
เป็นภาพเก่า ๆ ที่เคยใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันมานานแล้ว
เท่านั้น

“เดี๋ยวเถอะมึง...เป็นโจรภูจะฟันให้หัว
แบะ” เขาลุกขึ้นจากที่นอน โดยไม่ลืมหยิบพร้าติด
มืออย่างไม่ ประมาท

ในห้องครัวอาศัยแสงสว่างจากหลอดไฟ
หน้าบ้านจึงมีแสงอยู่เพียงเล็กน้อย มองดูห้องครัว
ด้วยความ ตั้งใจอีกครั้งหนึ่ง ตู้อกับข้าว อ่างล้าง
จาน เหนือเตาแก๊สเล็กน้อย ใครคนหนึ่งนั่งห้อย
เท้าจากซื่อติดกับโครงหลังคา

“ใคร” เขาพูดขึ้นพร้อมขนลุกเกรียว ทั้ง ๆ ที่ยังกำมีดแน่น ค่อย ๆ ขยับตัวแนบชิดร่องรอยให้ ถัดตายิ่งขึ้น แสงจากภายนอกบ้านสาดส่องวางให้เห็นผู้หญิงร่าเริงเล็กคนหนึ่ง ส่วนสูงไม่น่าจะเกินหนึ่งร้อยห้าสิบเซนติเมตร ผ้าปาเต๊ะผืนหนึ่งคลุมหัวพาดเฉียง ใส่เสื้อแขนกระบอก กว้างรุ่มร่าม รูปทรงแปลก ๆ ที่ไม่เคยเห็นมาก่อน

หนุ่มใหญ่ขี้ตาแรง ๆ พร้อมสลดภาพพรมัววอกออกให้แน่ ว่าไม่ได้ตาฝาดไปเอง หากยังมองก็ยิ่งมั่นใจผู้หญิงร่าเริงที่นั่งนิ่งไม่ไหวติงอยู่กลางความสลัวเลือนรางเป็นมนุษย์ผู้มีเลือดมีเนื้อคนหนึ่งจริง ๆ

หนุ่มใหญ่ค่อย ๆ ถอดสลักประตูห้องครัวแล้วเดินเข้าไป เชื่อมมือผลักสวิตช์ไฟด้านขวามืออย่างแผ่วเบา สีขาวกะพริบวาบสอง-สามครั้ง ก่อนที่แสงไฟจะสาดสว่างทั่วห้อง หากบนชื่อกลับว่างเปล่าไร้ร่องรอยผู้หญิงร่าเริงคนนั้น

“อะไรวะ” เขาพึมพำด้วยความแปลกใจ

ในขณะที่เดินเข้ามาในห้องนอนอีกครั้งหนึ่ง กลับไปนอนบนเตียงเปิดตาโผลงอยู่ในความมืด ปล่อยห้วงความคิด ทั้งหมดออกมาอย่างสับสน เจาดำเป็นใคร หรือภาพหลอกตาเช่นเดียวกับที่ เห็นเสาไฟฟ้าคั่นนั้น

สะอาดยอมรับเป็นคนคิดมาก ทุกอย่าง ล้วนแต่เป็นปัญหาคิดไม่ตกทุกเรื่อง พลิกตัวนอน ในท่าเดิม นางยังอวดเนินเนื้ออยู่ในเงาราง ๆ คราว นี้มันกลับดูเหมือนเป็นควนสูงในป่าดงดิบ ที่เต็มไปด้วยอุปสรรคมากมาย ไม่อยากเหน็ดเหนื่อย ไม่อยากปายปิ้นอีกต่อไป ปล่อยให้ หมุนเวียนอยู่ใน แกนเดิมๆ อีกครั้ง

อีกฮืออออ... อีกฮืออออ...

ได้ยินเสียงนกฮูกส่งเสียงแทรกความ เจ็บอีกครั้งมันคงบินย้ายที่ไปเจียบ ๆ ก่อนหน้านี้ คราวนี้ดังจากต้น ไม้ริมคลอง พร้อม ๆ สายลมพัด ผ่านจนได้ยินไผ่ลั่นสอง สามครั้ง เสียงนกฮูกตัว

เดิมดั่งชัดเจนราวกับมายืนเกาะอยู่ บนหลังคา
นี่เอง

สะอาดดั่งผ้าห่มขึ้นคลุมร่าง เยียบเย็น
ตั้งแต่ปลายเท้าถึงเส้นผม ครั้นเนื้อครั้นตัวคล้าย
อาการป่วยเริ่มเล่นงาน พอหลับตาก็มองเห็นหญิง
ชรากระโดดลงมาจากซื่อ แก่เดินเปิดดูใต้ฝ่าซื่อ
เปิดดูหม้อทุกใบ ท่าทางมองหาอะไรสักอย่าง ที่
แกได้เก็บไว้เมื่อหลายปีก่อน

เช้าวันรุ่งขึ้น เขาตื่นตอนตะวันตกดิน
ร่างกายรู้สึกอ่อนแรง ด้วยเมื่อคืนล่วงถึงตีสองกว่า
จะปิดตาหลับ ลุกขึ้นไปเปิดหน้าต่างห้องนอน
ปล่อยให้แสงอาทิตย์สาดเข้าข้างในบ้าน

เขายืนพิงกรอบหน้าต่างมองออกไปข้าง
นอกกอไผ่ยืนต้นปล่อยกิ่งก้านระเกะระกะอยู่ริมฝั่ง
คลอง บ้างห้อยลงไปเกือบถึงผิวน้ำ บ้างก็โน้มกิ่ง
ลงเกือบถึงผิวดิน –

ในหมู่บ้านยามเช้า จะได้ยินเสียงรถ
มอเตอร์ไซด์ขับไปกระจุกอยู่หน้าร้านน้ำชา เป็น

ภาพปกติทุก ๆ วัน เสียงโหวกเหวก จะเจียบหาย
เวลาไม่เกินแปดโมง

วันไหนไม่เข้าเวรถือโอกาสทักทายเพื่อน
บ้านที่นั่น ไม่ให้พลาดข่าวสำคัญที่เกิดขึ้น และยัง
รู้สึกว่ามีเพื่อนบ้านมีเพื่อนฝูงเชื่อมสัมพันธ์เส้น
บางๆ หากไม่ไปเสียเลย อาจถูกตัดออกจากชุมชน
อย่างไม่เหลือเยื่อใยก็ได้

ในร้านน้ำชาจะได้ยินเสียงต๋อรองของ
นายหน้าขายที่ดิน ขายรถยนต์ รถมอเตอร์ไซด์ ได้
ยินเพื่อนฝูงพูดคุยมือถือรุ่นใหม่ รถรุ่นใหม่ กัน
ครึกครื้นดังโรงละครเล็ก ๆ ประจำหมู่บ้าน

ส่วนแม่บ้านผู้ไม่มีเวลาในครัว ใช้เป็นที่
จับจ่ายซื้อข้าวและขนมข้าวโม่งเร่งด่วน ก่อนที่ทุก
คนจะแยกย้ายกันออกจากบ้านไปทำงาน ไป
โรงเรียนตามกิจวัตร

ที่นั่นจะมีข่าวใหม่ ๆ ให้ฟังเสมอ เช่นเลือก
โต๊ะอีหม่ามคนใหม่ ยังให้ความสนใจกว่าเรื่องอื่น
ใด ทุกคนยังคงเกาะติดสถานการณ์หลายวันแล้ว